

vis Frist at forelægge dem for de kompetente Myndigheder i de enkelte Lande, hvormed dog deres Forpligtelse er udtømt (Art. 405, 7. Stk.). Hvis ratificerede Konventioner paa disse Omraader ikke overholdes, kan der til Arbejdsbureauet rettes Klager, ikke blot af enhver anden Stat, som har ratificeret Konventionen, men ifølge Artikel 409 ogsaa af Arbejdsgiver- eller Arbejderorganisationer. Traktaten hjemler endvidere en særlig Fremgangsmaade til Undersøgelse af Klagers Berettigelse gennem et Undersøgelsesudvalg, som efter Artikel 414, 2. Stk., blandt andet ogsaa er beføjet til at foreslaa økonomiske Straffebestemmelser, der ifølge Artikel 419 i paakommende Tilfælde kan bringes til Anvendelse overfor den paagældende Stat af ethvert andet Forbundsmedlem. Spørgsmaalet kan ogsaa bringes for den i Forbundspagtens Artikel 14 omhandlede faste mellemfolkelige Domstol, som efter Artikel 423 i det hele taget har en vidtgaaende Kompetence med Hensyn til de i Fredstraktatens 13. Del omhandlede Spørgsmaal.

Det kan endnu bemærkes, at Hovedforsamlingens første Sammenkomst i Overensstemmelse med det til Fredstraktatens 13. Del føjede Bilag er blevet sammenkaldt i Washington i Slutningen af Oktober 1919, og at ogsaa fra dansk Side en Delegation har taget Del i Sammenkomsten.

14. De mindre Landes Stilling indenfor og udenfor Forbundet.

Det vil allerede til en vis Grad af de foregaaende Bemærkninger fremgaa, hvilke Fordele der for de mindre Stater er forbundet med at være Medlemmer af Forbundet. Endnu kan fremhæves, at Forbundsmedlemmerne i Artikel 10 forpligter sig til at anerkende og beskytte alle Forbundsmedlemmers territoriale Integritet og bestaaende politiske Uafhængighed mod ydre Angreb, samt at Raadet i Tilfælde af

et saadant Angreb eller nogen Trusel eller Fare derfor skal overveje de Midler, ved hvilke denne Forpligtelse kan opfyldes.

Denne Bestemmelse giver de mindre Lande en vis Garanti mod Angreb, og den udtrykker, som allerede ovenfor bemærket, en almindelig Grundsætning om, at endelige territoriale Forandringer ikke maa tilvejebringes gennem krigerske Overfald. Dels er denne Garanti imidlertid ikke af videregaaende Art end den, de mindre Lande derved ogsaa selv paatager sig med Hensyn til de andre Forbundsmedlemmer, og selvom dette paa Grund af den store Forskel i de Magtmidler, der staar til Staternes Disposition, rent praktisk er af meget forskellig Betydning for de forskellige Lande, maa det dog erindres, at Forbundspagten ikke har skabt nogen mellemfolkelig Beskyttelsesstyrke, der straks kan træde hjælpende til. Garantiforpligtelsen vil imidlertid ogsaa paa et senere Tidspunkt kunne paakaldes af den overfaldne Stat og faa Betydning gennem diplomatisk Bistand under Fredsforhandlingerne og lignende.

I Forbindelse med den omhandlede Garanti staar ogsaa Bestemmelsen i Artikel 11 om, at enhver Krig eller Krigstrusel, hvad enten den umiddelbart angaar et Forbundsmedlem eller ej, er en Sag, der angaar hele Forbundet, der skal tage ethvert Skridt, der kan anses som hensigtsmæssigt og virksomhedsfuldt for at sikre Freden mellem Folkene. Af præventiv Betydning vil det kunne blive, at ethvert Forbundsmedlem er berettiget til at henlede Delegeretforsamlingens eller Raadets Opmærksomhed paa mellemfolkelige Forhold, som truer med at forstyrre Freden eller den gode Forstaaelse mellem Nationerne, ligesom Delegeretforsamlingen ifølge Artikel 19 fra Tid til anden kan henstille til Medlemmer af Forbundet at overveje mellemfolkelige Forhold, hvis Fortsættelse kunde sætte Verdensfreden i Fare. Herved er skabt i alt Fald den formelle Mulighed for at bringe nationale og